



Daar doe ik niet aan mee

door ALETTA HOOG.

„Daar doe ik niet aan mee”, zei Frans, keerde zich om, en ging heen.

„Wat 'n brave Hendrik op eens! Bangert!”

Frans kreeg een kleur, maar toch liep hij door.

Hein en Bram keken hem na, en op hun gezicht stond besluiteloosheid te lezen. Joop z'n voorstel, dat hun eerst zoo aantrekkelijk scheen, was niet iets goeds — dit was hun duidelijk geworden door Frans z'n beslist: „daar doe ik niet aan mee.” En de besluiteloosheid werd zekerheid.

„Ik doe ook niet mee,” zei Bram.

„Ik vind 't ook gemeen,” zei Hein, en zonder iets meer, liepen ze Frans achterna.

Zoo bleef Joop over met Jan en Adriaan.

„Als je allemaal bang bent, dan doe ik 't alleen,” zei Joop. „Zoo'n drukte om 'n paar appels!”

Adriaan wou niet bang genoemd worden, en Jan liet zich meestal leiden. En ze beloofden 's avonds om acht uur bij Joop te komen.

't Was in den herfst. De twee appelboomen van de oude juffrouw Jansen, wier huisje met tuin even buiten 't dorp stond, waren volgeladen met groote, roodwangige appels. En juffrouw Jansen stond juist te denken: „die moeten er noodig af,” toen er drie jongens haar hekje in kwamen, en Bram,

die haar wel zoo'n beetje kende, vroeg: „Zullen we u helpen appels plukken?”

„Jongens, je komt, of je geroepen bent!” was 't antwoord. En 't duurde niet lang, of de jongens klauterden als katten in de boomen en plukten, dat het 'n aard had, totdat de mandjes en bakjes, die juffrouw Jansen buiten gezet had, vol waren. Toen die naar binnen waren gedragen, was 't de juffrouws beurt om te gaan vullen, en wel de zakken van de jongens en hun handen er bij.

„Frans,” zei Hein, „dat was 'n goed idee van je.”

„Ik ga Zaterdag wat voor haar wieden,” zei Bram, „ze heeft me verteld, dat ze een broer heeft gehad, die ook Bram heette. Hij was matroos en is verdronken, toen hij een ander wou redden. En nou heeft ze geen een broer meer.”

Vroolijk pratend, en onderwijl een appel etend, gingen de jongens hun weg.

Toen de maan opkwam, klommen er drie jongens over de achterheg van juffrouw Jansen en verdwenen in 't donker van de appelboomen. Maar hoe ze tastten en voelden, geen één appel kregen ze te pakken. Met 'n vloek probeerde Joop 't in den tweeden boom. Maar tot zijn schrik legde hij de hand op iets zachts, 'n vreemde kreet weerklonk, en een witte gedaante strekte zijn armen uit.... ten minste zoo scheen het den ontstelden jongens toe, die in minder dan geen tijd aan den anderen kant van de heg waren.

Juffrouw Jansen's achterdeur ging open, licht scheen naar buiten en Pollie, de witte kaketoe, fladderde naar binnen, op háár manier druk scheldend. Meteen ging de deur weer dicht.

Joop had een verbonden hand den volgenden morgen, en Jan liep wat kreupel. Adriaan kreeg een kleur, toen Hein hem spottend vroeg: „Wel, appelendief, heb je veel gevangen?”

Jan en Adriaan antwoordden niets, maar ze dachten: Hadden we ook maar gezegd: daar doe ik niet aan mee.

